

El retorn i restitució del President Puigdemont

written by Arnau Padró | 8 de gener de 2018

D'ençà de la imposició de peculiar interpretació de l'article 155 de la Constitució espanyola per part d'aquest país al territori català i de l'exili i empresonament del govern legítim de Catalunya l'independentisme ha passat d'una inèdita posició en què ostentava la iniciativa davant l'estat espanyol a recuperar la tradicional posició de resistència davant els embats espanyols. La pèrdua o allunyament dels líders del moviment i el fet que es marqués una data en el curt termini al calendari, les eleccions il·legítimes del 21D, la qual va concentrar tots els esforços varen ser elements claus per aquest retrocés en la iniciativa dels qui defensem la República Catalana.

Un cop superades les eleccions convocades per Espanya, les quals, quasi unànimement, l'independentisme va decidir afrontar com un pas més a superar per assolir l'objectiu, cal recuperar la iniciativa; passar a l'ofensiva, que diuen que és la millor defensa. El primer pas tindrà lloc el pròxim 17 de gener, quan es constituirà el Parlament de Catalunya i aquest escollirà la seva Mesa per la legislatura vinent. És importantíssim en primer lloc que l'independentisme tingui almenys un nombre de diputats suficient amb capacitat per fer guanyar les votacions, enfront de la resta de blocs. És a dir, almenys 66 diputats que puguin exercir el seu vot, ja sigui físicament, ja sigui complint les condicions que atorga el Reglament del Parlament i que ho facin votant en bloc en aquelles ocasions vinculades al procés d'independència. Idealment caldria disposar de la majoria absoluta de la cambra, 68 diputats, per aquelles votacions que puguin requerir-la i per evitar sorpreses. Caldrà, doncs, que les tres forces independentistes negociïn d'acord amb aquesta necessitat i que prenguin les decisions corresponents per

garantir-la.

Aquest però només seria un primer pas necessari, però no suficient per prendre la iniciativa. Seguidament caldria que el Parlament de Catalunya investís formalment a Carles Puigdemont com a President de la Generalitat, de fet seria una ratificació d'un càrrec que ha estat escapçat de forma il·legítima i il·legal per l'estat espanyol. Però per situar-nos en un escenari d'ofensiva, de recuperar la iniciativa, aquesta investidura només pot ser amb Carles Puigdemont en territori català. Quan el 27 d'octubre el Parlament va proclamar la independència hi havia diversos estats europeus i segurament algun d'altres continents que estava pendent de l'evolució dels fets per activar la maquinària d'un possible reconeixement del nou estat independent.

El fet que el Govern de Catalunya que havia proclamat la independència no activés la implementació de la independència i que acabés marxant a l'exili o s'entregués a la mal anomenada justícia espanyola va frenar qualsevol idea de reconèixer-nos. Tot i així, ja l'1 d'octubre el poble català va fer una demostració de força garantint que a la majoria del país es pogués votar en el referèndum d'autodeterminació malgrat l'atac que varen rebre els col·legis electorals per part de les forces d'ocupació espanyoles, en un desplegament sense precedents des de la transició. També en les vagues del 3 d'octubre i del 8 de novembre es varen fer demostracions gens menyspreables de força i de capacitat d'aturada del país i de control del territori.

El fet que el President legítim de Catalunya retornés a territori català, malgrat que l'ordre de detenció per part d'Espanya i fos protegit pel seu poble, per milers de persones que envoltessin el vehicle amb el qual es dirigís al Parlament de Catalunya i posteriorment al Palau de la Generalitat. El fet de restaurar el Govern legítim de Catalunya i que aquest pogués posar-se a treballar des del Palau de la Generalitat i pogués iniciar el desplegament dels decrets que sorgeixen de

la Llei de Transitorietat Jurídica seria el cop d'efecte necessari per tornar a situar Catalunya al mapa polític internacional i condició necessària perquè es poguessin cercar els primers reconeixements.

Davant la mentalitat militar espanyola en què la negociació és una mostra de debilitat no hi ha altra estratègia que la de la resistència pacífica contra l'intent de repressió que pretenen aplicar. Qualsevol mostra de reculada és i serà interpretada com una posició de debilitat que els permetrà a ells guanyar posicions. Només la resistència i la unitat de milers de ciutadans, tal com ja vam fer l'1 d'octubre frenarà l'avanç de l'estat espanyol en l'aniquilació de la paupèrrima autonomia que teníem i ens permetrà a nosaltres començar a guanyar posicions. Només el desacatament a la imposició espanyola i l'acatament a l'autoritat del Parlament de Catalunya i de tot allò que n'emana podria portar a la internacionalització del conflicte i a certa intervenció exterior. I finalment, només una posició de força total del poble català sobre el seu territori portarà Espanya a una taula de negociació d'actius i passius. El camí serà llarg i dur, però no hi ha alternativa. O lluitem per la República Catalana o se'ns empassarà el projecte recentralitzador i uniformitzador espanyol que a més, en el cas català inclou un cert sentiment de revenja pel que va suposar l'1 d'octubre.